36 sagsøger har tabt sagen;

37 imidlertid bærer institutionerne i henhold til procesreglementets artikel 70 selv de af dem afholdte udgifter i søgsmål indgivet af Fællesskabets ansatte.

På grundlag af disse præmisser,

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN (første afdeling)

1. Sagsøgte frifindes.

2. Hver part bærer sine egne omkostninger.

Donner O'Keeffe Bosco

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 25. november 1976.

A. Van Houtte
Justitssekretær

A. M. Donner
Formand for første afdeling

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT G. REISCHL FREMSAT DEN 11. NOVEMBER 1976 [1]

Høje Ret.

Ved opslag af 12. marts 1974 blev der ved Europa-Parlamentet givet meddelelse om, at der ved generaldirektoratet for udvalg og interparlamentariske delegationer skulle besættes en kontorchefstilling i lønklasse A 3. Sagsøger indgav ansøgning herom. Stillingen blev ikke besat ved forfremmelse eller forflyttelse, men der blev derimod den 18. november 1974 givet meddelelse om, at der ville blive afholdt en intern udvælgelsesprøve (nr. A/51). I meddelelsen herom var der, ligesom i

1 — Oversat fra tysk.

meddelelsen om den ledige stilling, givet en detaljeret beskrivelse af de med stillingen forbundne opgaver og de nødvendige evner og kundskaber. Mens der i den første meddelelse om den ledige stilling var stillet krav om et grundigt kendskab til det danske sprog, var det for udvælgelsesprøvens vedkommende blot anført, at et kendskab til det danske sprog af praktiske grunde var ønskeligt. Sagsøger deltog også i denne udvælgelsesprøve. Efter at have gennemført de nødvendige prøver udarbejdede udvælgelseskomiteen den 18. april 1975 sin rapport. Efter denne rapport var der ni ansøgere på egnethedslisten: den første på listen havde 56,5 points, nummer to, hr. G., 50,25 points og sagsøger indtog med 46,25 points en sjetteplads. På grundlag af denne liste udnævnte Parlamentets formand den 29. april 1975 hr. G. i den nye stilling med virkning fra 1. maj 1975.

Den 18. juni 1975 indgav sagsøger en formel klage til ansættelsesmyndigheden med begæring om annullation af ansættelsesafgørelsen og om, at han selv blev udnævnt til kontorchef i henhold til tjenestemandsvedtægtens artikel 29, stk. 1, litra a) sammenholdt med artikel 45, stk. 1 eller i henhold til artikel 29, stk. 1, litra b). Han gjorde bl.a. gældende, at han selv, i modsætning til hr. G., allerede fra begyndelsen af proceduren til besættelse af stillingen kunne forfremmes, idet han i den tidligere udvælgelsesprøve A/43 (som var genstand for behandling i sag 23/74) havde opnået flere points end hr. G., og idet hr. G. ikke havde underkastet sig en prøve til bedømmelse af sine sprogkundskaber i dansk.

Da sagsøger ikke modtog svar på denne klage, anlagde han den 16. december 1975 sag ved Domstolen med påstand om annullation af afgørelsen fra Parlamentets formand vedrørende udnævnelse af hr. G. til kontorchef.

Som begrundelse for sin påstand anførte sagsøger en række anbringender. De vedrører lovligheden af at foranstalte en intern udvælgelsesprøve, nedsættelsen af udvælgelseskomiteen, fastlæggelsen af visse bedømmelseskriterier i meddelelsen om udvælgelsesprøven, de af udvælgelseskomiteen foranstaltede prøver samt ansættelsesbeslutningens indhold.

Jeg anlægger følgende vurdering af disse søgsmålsgrunde:

1. Det første spørgsmål er, om Parlamentet i den foreliggende sag har undladt at tage hensyn til artikel 29, stk. 1 i tjenestemandsvedtægten, hvori det hedder, at ansættelsesmyndigheden ved besættelse af ledige stillinger først skal tage mulighederne for forfremmelse eller forflyttelse inden for institutionen i betragtning. Sagsøger henviser i den forbindelse til, at hans egnethed til forfremmelse – som påvist i sag 23/74 (Berthold Küster mod Europa-Parlamentet, dom af 12. marts 1975, Sml. 1975, s. 353) – var blevet anerkendt, og at han var den eneste af ansøgerne til den ledige stilling, som kunne forfremmes. Han mener, at det derfor ville have harmoneret med vedtægten at forfremme ham og ikke at gå videre til den næste etape i proceduren for besættelse af den omtalte stilling.

Der blev rejst et lignende klagepunkt i sag 23/74. I mit forslag til afgørelse indtog jeg dengang det standpunkt, at man ikke kan tale om en ret til forfremmelse. Det er ikke blot i den situation, hvor der ikke findes ansøgere, som er egnede til at blive forfremmet eller forflyttet, at det er i overensstemmelse med reglerne at gå videre til den i tjenestemandsvedtægtens artikel 29, stk. 1, litra b) omhandlede anden etape af proceduren for besættelse af ledig stilling, men også når der foreligger andre saglige grunde. Dette fulgte Domstolen, og den anerkendte navnlig, at ansættelsesmyndigheden, når der er flere ansøgere til en forfremmelse, kan komme til det resultat, at det er i tjenestens interesse at afholde en intern udvælgelsesprøve.

Sådanne overvejelser forekommer mig også relevante i den foreliggende sag.

Det er her først og fremmest af betydning, at der efter meddelelsen af marts 1974 om den ledige stilling ikke blev stillet noget krav om grundige kundskaber til det danske sprog. Sagsøger kunne ikke bevise, at han havde sådanne kundskaber, tværtimod er det i hans ansøgning nævnt, at han i sit arbejde i Fællesskaberne har skullet anvende alle de officielle sprog, bortset fra dansk. Ansættelsesmyndighederne kunne heraf slutte, at sagsøger ikke var egnet til den opslåede stilling, og kunne derfor se bort fra en forfremmelse. Da den nævnte meddelelse om den ledige stilling ikke gav noget resultat, blev kravene til sprogkundskaberne ved opslag om den interne udvælgelsesprøve ganske vist sat ned, idet der nu kun blev talt om »ønskelige« kundskaber i det danske sprog, og man kunne herefter spørge sig selv, om proceduren for besættelse af stillingen ikke burde være blevet begyndt helt forfra, altså om man ikke først skulle have undersøgt mulighederne for forfremmelse påny. At dette ikke skete, vil man imidlertid kunne anse for at være uden betydning, fordi man efter ansøgningsakterne kunne gå ud fra, at sagsøger ej heller opfyldte de nedsatte krav. Dette indtryk bekræftedes i øvrigt af redegørelsen fra udvælgelseskomiteens formand, der blev ført som vidne, efter hvis udsagn sagsøger kun har rudimentære kundskaber i det danske sprog, som ikke fortjente at blive taget specielt i betragtning under udvælgelsesproceduren.

Uafhængig af det forhold — som Parlamentet forklarede under sagen — at andre ansøgere kort tid efter, nemlig i januar 1975, ville have kunnet forfremmes, kan man altså konkludere, at der også i den foreliggende sag var en rimelig grund til ikke at tage hensyn til, at sagsøger opfyldte betingelserne for at blive forfremmet, og at der derfor ikke foreligger nogen overtrædelse af tjenestemandsvedtægtens artikel 29.

2. Om det andet klagepunkt, hvorefter det skulle være ulovligt, at Parlamentets generalsekretær nedsatte udvælgelseskomiteen på grundlag af en bemyndigelse fra oktober 1971, som sagsøger hævder ikke er offentliggjort, skal jeg fatte mig i korthed.

I en række andre sager — sagerne 23/74, 77/74 og 80/74 — har vi allerede stiftet bekendtskab med dette klagepunkt og den herpå støttede konklusion, at alle akterne i forbindelse med udvælgelsesproceduren skulle være ugyldige. Ved disse lejligheder foretog jeg en indgående undersøgelse af dette punkt og nåede til det resultat, at det var uholdbart. Jeg henviser hertil og holder mig til det dér anførte, især da der ikke er blevet tilført nye argumenter, og da det også kan uddrages af den frifindende dom i sag 23/74, at Domstolen ikke deler sagsøgers opfattelse.

3. Den tredje søgsmålsgrund, som vedrører den af ansættelsesmyndigheden udsendte meddelelse om den interne udvælgelsesprøve og navnlig de heri fastlagte bedømmelseskriterier, synes derimod af større vægt. Det blev som bekendt fastsat, at der for så vidt angår sprogkundskaberne kun skulle tages hensyn til de karakterer, som lå ud over 5. Desuden var det fastsat, at der skulle gives fra 0 til 40 points for kvalifikationsbeviserne i de personlige akter, dvs. at man her anvendte det samme antal maksimumpoints som ved de to mundtlige prøver. Det var nemlig fastsat, at der kunne gives fra 0 til 30 points for en prøve på 15 minutter om emner, som vedrørte funktionerne i den ledige stilling, og fra 0 til 10 points for en anden prøve af 10 minutters varighed, som vedrørte sprogkundskaberne.

For mig er det klart — og det behøver ikke yderligere forklaring — at begrænsningen af pointantallet for sprogkundskaber rejser visse betænkeligheder. Det er således ikke muligt at foretage en korrekt bedømmelse af de nødvendige kundskaber efter denne metode, og det kan navnlig ikke lade sig gøre ud fra resultaterne af prøven at erkende den nøjagtige forskel i de sproglige kundskaber. Det kan ikke være rimeligt i en udvælgelsesprøve, såvidt jeg kan se.

Hvad angår fastsættelsen af karakterskalaen for kvalifikationsbeviserne på den ene side og de mundtlige prøver på den anden side skal jeg minde om, at jeg allerede i mit forslag til afgørelse i sag 23/74 har udtrykt betænkelighed ved at karakterer, som gives udelukkende på grundlag af en kort samtale, tillægges en sådan betydning og vægt. I den udvælgelsesprøve, som det dengang drejede sig om, var der fastsat 10 kriterier for bedømmelsen af kvalifikationsbeviserne, og der kunne for hvert kriterium gives op til 10 points, mens der derimod for to andre kriteriers vedkommende, som blev benyttet ved bedømmelsen af en samtale, kunne gives i alt 20 points. Når denne vægtfordeling kunne kritiseres, så gælder det så meget desto mere for den, som blev anvendt ved udvælgelsesprøven A/51. Det forekommer virkelig ikke forsvarligt at give objektive kriterier, såsom anciennitet, alder, universitetseksaminer, udtalelser i henhold til tjenestemandsvedtægtens artikel 43 etc., som ofte angår lange tidsperioder, den samme vægt som resultaterne af en samtale på i alt 25 minutters varighed. Den, der har overværet mundtlige prøver, ved, i hvilket omfang tilfældigheder — valg af spørgsmål og ansøgernes oplagthed — spiller en rolle. Tillægger man resultaterne heraf den samme vægt som de kvalifikationsbeviser, der skyldes flere års arbejde, er der utvivlsomt stor risiko for fejlbedømmelse og manipulation. Man må derfor sige, at der her er tale om et skærende og åbenbart misforhold og ud fra dette synspunkt kritisere udvælgelsesbetingelserne meget kraftigt.

Det ville imidlertid være overilet at konkludere, at resultaterne fra udvælgelsesprøven helt er uden betydning, og at den ansættelsesbeslutning, som er støttet herpå, skulle erklæres for at være ulovlig.

For det første er det nemlig, hvad angår den kritiserede bedømmelse af sprogkundskaberne, af betydning, at der i den henseende — på grund af tildelingen af 0 points — kun består uklarhed for så vidt angår en af de ansøgere, som er optaget på egnethedslisten. Men da denne ansøger på egnethedslisten kom efter både den udnævnte tjenestemand og sagsøger, kan man sige, at en ændring af denne liste gennem en udbedring af den nævnte mangel ville være helt uden betydning for den anfægtede ansættelsesbeslutning.

For det andet kan der for så vidt angår den usædvanlige vægtfordeling mellem akterne ved udvælgelsesprøven og resultaterne af de mundtlige prøver uden videre foretages en ændring på grundlag af det foreliggende materiale. Forsøger man dette og lægger man som udgangspunkt f.eks. forholdet 4 : 1 til grund for bedømmelsen af kvalifikationsbeviser og mundtlige prøver, viser det sig, at egnethedslisten kun ville ændre sig ubetydeligt — en ansøger ville falde væk og en anden tage hans plads — og at der ej heller ville ske nogen afgørende ændringer af rækkefølgen. Den udnævnte tjenestemand ville ganske vist ikke længere komme på andenpladsen, men derimod på tredjepladsen, men han ville dog stadig stå foran sagsøger, som ved en ændret vægtfordeling ville indtage fjerdepladsen. Under disse omstændigheder kan man vel gå ud fra, at ansættelsesmyndigheden vanskeligt ville have truffet en anden afgørelse ved besættelsen af den ledige stilling; man må altså erkende, at den påviste mangel ikke har haft nogen virkning på den anfægtede afgørelse.

Jeg ville derfor mene, at der trods den berettigede kritik, som blev fremført, ikke er grund til at statuere, at udvælgelsesproceduren i sin helhed skulle være retsstridig og navnlig ikke til at annullere den herefter trufne ansættelsesbeslutning.

4. Hvad angår de øvrige anbringender har jeg fået det indtryk, at de ikke behøver nogen indgående behandling, hvorved jeg unægtelig foregriber resultatet af min undersøgelse.

a) Jeg begynder med den omstændighed, at der om den mundtlige prøve, der jo blev tillagt så stor vægt, ikke blev udfærdiget noget notat, bortset fra resultatet af prøven. Af hensyn til efterprøvelse af

procedurens forløb — der kan som bekendt ikke være tale om, at Domstolen selv foretager en ny bedømmelse — anser jeg det ikke for tilfredsstillende, også selv om jeg ikke ville gå så langt — der er nemlig ingen bestemmelse, der taler herfor — at anse en båndoptagelse for at være på sin plads. Men eftersom der på den anden side er blevet rejst nogen kritik mod forløbet af de mundtlige prøver, og der ikke er noget, som tyder på, at fremgangsmåden har været behæftet med en fejl, mener jeg, at de anførte grunde ikke kan føre til, at udvælgelsesproceduren må anses for mangelfuld.

b) Jeg kan heller ikke se nogen indvendinger imod det forhold, at der kun tillægges ansøgernes anciennitet en vis begrænset betydning. Her henviser jeg til det, jeg har fremført i mit forslag til afgørelse i sag 23/74, som vedrører en lignende fremgangsmåde i en tidligere udvælgelsesprøve.

c) Desuden mener jeg, at det er uden betydning, at den udnævnte tjenestemand ikke deltog i prøven om kendskabet til det danske sprog. Vi har her hørt, at han ikke har sådanne kundskaber, og at dette var ansættelsesmyndigheden bekendt. Det kunne efter min opfattelse ikke desto mindre overvejes at udnævne ham, fordi danske sprogkundskaber kun var blevet betegnet som ønskelige og altså ikke udgjorde en nødvendig betingelse for at besætte stillingen.

d) Afhøringen af vidnerne har efter min opfattelse givet tilfredsstillende svar på en række af de spørgsmål, som sagsøger rejste, eller som den af Parlamentet fremlagte rapport fra udvælgelseskomiteen i øvrigt kunne give anledning til, således at der ej heller på dette punkt er anledning til at rejse nogen kritik.

— Det gælder således for det første spørgsmålet, om udvælgelseskomiteen har fået forelagt alle sagsakterne vedrørende sagsøger, herunder et brev fra februar 1975, med tilhørende bilag. Dette synes åbenbart at have været tilfældet, og det synes endog at være fastslået, at en del af de nævnte bilag allerede længe har befundet sig i sagsøgers personlige akter.

— Dette gælder endvidere for så vidt angår hensynet til den omstændighed, at sagsøger midlertidigt har gjort tjeneste som kontorchef. En sammenligning med resultaterne fra udvælgelsesprøven A/43, hvorved der med henblik på den i denne sag omhandlede udvælgelsesprocedure især er grund til at være opmærksom på kriterium nr. 7, viser, at der blev taget hensyn hertil.

— Det gælder også spørgsmålet, om det ville have været rigtigt at tage hensyn til tidligere optagelser på egnethedslister. Efter min opfattelse har det her betydning, at disse optagelser ved tidligere udvælgelsesprøver kun blev taget i betragtning i det omfang, optagelsen var sket på grundlag af en udvælgelse, baseret på prøver, og altså ikke blot en udvælgelse, baseret på kvalifikationsbeviser.

— Dette gælder desuden spørgsmålet, om der blev taget hensyn til sagsøgers kendskab til det danske sprog, hvilket åbenbart var tilfældet, men hvilket ikke førte til, at der blev foretaget en særlig bemærkning herom på egnethedslisten, fordi disse kundskaber var af rudimentær karakter.

— Det gælder dernæst også spørgsmålet, om der blev taget hensyn til sagsøgers tidligere beskæftigelse i industrien, på hvilket punkt udvælgelseskomiteen ikke har villet give nogen points, fordi den mente, at denne beskæftigelse ikke kunne anses som en forberedelse til de opgaver, som var forbundet med den stilling, der skulle besættes.

— Dette gælder desuden også for så vidt angår den af sagsøger foretagne sammenligning med resultaterne fra tidligere udvælgelsesprøver, hvorom vi har hørt, at en sådan sammenligning ikke var nødvendig, fordi prøverne var forløbet forskelligt.

e) Endelig — og her kommer jeg til det sidste punkt — er der heller ingen støtte for påstanden at hente i det forhold, at den anfægtede afgørelse henviser til artikel 45 i tjenestemandsvedtægten og taler om forfremmelse.

Det fremgår nemlig med al mulig klarhed af afgørelsens begrundelse, at udnævnelsen blev foretaget på grundlag af en intern udvælgelsesprøve. Ingen kunne således være i tvivl om, at der ikke var tale om en forfremmelse i den i artikel 45 forudsatte betydning, og at der kun blev henvist hertil, fordi det drejede sig om en stigning i lønklasser og løntrinnet skulle fastsættes i overensstemmelse hermed.

5. Efter en indgående prøvelse af procesmaterialet må det følgelig fastslås, at ingen af de af sagsøger fremførte grunde gør det påkrævet at annullere den anfægtede ansættelsesbeslutning. Sagsøgte må følgelig frifindes, og der må pålægges omkostninger i henhold til artikel 70 i procesreglementet.